

σεως τοῦ 15' αἰῶνος. Τοῦτο μαρτυροῦσι πολλὰ τὰ ἐνθυμίζοντα σημερινὰ δημοτικὰ ᾄσματα, ὡς καὶ ἰδιαίτερά τινα χαρακτηριστικὰ οἶον ἡ μνεία τοῦ Χάρου (στ. 74, 184). Ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀλλαγῶν προκαλοῦσι τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ ὄχι τὴν τῆς μούσης· εἶνε νυκτερινὸς ἐκβιασμός. Ἀφοῦ δὲ ὁ νέος κατέκτησε τὴν νέαν δικαίω τοῦ ἰσχυροτέρου, κατόπιν ἀσπλάχνως γλευάζει αὐτήν, ὅπως παρατηρεῖται τοῦτο καὶ εἰς τὰ «ροδιακὰ ἐρωτικὰ ᾄσματα», ἐξηγούμενον ἐκ τῆς πρακτικῆς ἀντιλήψεως τοῦ ἔρωτος παρὰ τοῖς μεσημβρινοῖς λαοῖς. Ἡ γλῶσσα τοῦ ποιήματος (π. γ. εἰς μίον στ. 154) δεικνύει κρητικὴν καταγωγὴν.

Ἐκδοσις ἀρχικὴ ὑπὸ E. Legrand, Coll. de mon. N. S. 1 (1874) 21-35 μετὰ γαλλικῆς μεταφράσεως. — Πληρέστερον κατὰ τὸ χειρόγραφον τοῦ Μιλάνου ἐξέδ. ὁ E. Legrand, Bibl. gr. vulg. 2 (1881) 51-57.

346. Περὶ τῆς ξενιτείας. Ἐν στίχοις 548 πολιτικοῖς ἀνομοιοκαταληκτοῖς, σωζομένοις ἐν κώδικι βιενναίῳ 244, περιγράφει ἀνώνυμος τις ποιήσεως ἄμοιρος, Κρής πιθανῶς ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς γλώσσης (ἴδε π. γ. στ. 19, 21, 346), κατὰ τὸν 15' αἰῶνα τὰς λύπας καὶ ταλαιπωρίας τοῦ ξενιτεμένου. Ὁ συγγραφεὺς δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματευθῆ ποιητικῶς τὴν ιδέαν, ἥτις εἶνε συγνή εἰς τὰ νεοελληνικὰ δημοτικὰ ποιήματα· ὁ θρήνος του ὁμοιάζει πρὸς τὰ ἱπποδρόμια τῶν παιδῶν, εἰς τὰ ὅποια αἱ αὐταὶ μορφαὶ αὔθις καὶ αὔθις διέρχονται ἐνώπιόν μας. Ἀφοῦ ἐξαντληθῆ πρῶτον εἰς ἀτελευτήτους ἐπαναλήψεις, παθητικὰς ἐπικλήσεις καὶ πομπῶδεις κοινούς τόπους, μᾶς λέγει ἔπειτα ὅτι δὲν ὠμίλησε θεωρητικῶς, ἀλλ' ὅτι ἐξεκένωσε τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἐν τῇ ξενιτείᾳ πληγωθεῖσαν καρδίαν. Καθ' ὅσον προχωρεῖ ἡ περιγραφή, ἡ διάθεσις τοῦ ποιητοῦ γίνεται μελαγχολικωτέρα, τέλος δὲ παραδίδεται εἰς ἀκατανόητους θρήνους περὶ τῆς μηδαμινότητος τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς κατάρας κατὰ τῆς ζωῆς του. Μολονότι ὁμοῦς τὸ ποίημα

